

ἀπολαναρίδι τό, Λεξ. Αἰν. ἀπουλαναρίδ' Θράκ. (Αἰν.)
Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ ρ. λαναρίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Τὸ μετὰ τὸ λανάρισμα ὑπολειπόμενον κακῆς ποιότητος ἔριον. Συνών. ἀπολαναρίδα, ἀπολανάρισμα, ἀπόμαλλο, ἀποχιενίδι.

ἀπολαναρίζω ἀμάρτ. ἀπουλαναρίζουν Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λαναρίζω.

Τελειώνω τὸ λανάρισμα.

ἀπολανάρισμα τό, Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. λανάρισμα.

Ἀπολαναρίδι, ὁ ἰδ.: Παροιμ. Τ' ἀπολαναρίσματα ξοδεύονται καὶ οἱ καλὲς τουλοῦπες μένουνε 'ς τὴν παραθερίδα (τῶν μὲν καλῶν οἰκογενειῶν αἱ κόραι παραμένουν ἄγαμοι, αἱ δὲ τῶν εὐτελῶν εὐκόλως ἀποκαθίστανται).

ἀπολασέλα ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'πολασέλα Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζιυπρ. Τραούδ. 1,72 'πελασέλα Κύπρ. 'πολάσελα Κύπρ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπό δλα εἰς δλα.

Πανταχοῦ: 'Εγύρισα 'πολασέλα τῶ 'ἐν τὸ ἡῦρα. || Ποίημ. Θέλουν τα τῶαὶ παθ-θαίνουνα τα οὐλ-λα γιὰ τοὺς π-παράδες, τῶαὶ 'πολασέλα κρούζουσιν, ἐν' νὰ τοὺς ἀθ-θυμοῦνται.

Δλιπέρτ. ἐνθ' ἄν.

ἀπολασιὰ ἡ, Κάρπ. ('Ελυμπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. λασιὰ. Πβ. καὶ τὸ παρ' Ἑσυχ. ἀπελασία.

Ἡ γραμμὴ τοῦ οὐριόδρομοῦντος πλοίου ἐν τῇ θαλάσῃ. Συνών. δρόμος.

ἀπολασιάρης ὁ, Κρήτ. ἀπολασάρης Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ οὐσ. λασιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου παρήλθεν ἡ περίοδος τοῦ ὄργασμου, τῆς ὀχέας, ἐπὶ κριῶν καὶ τραγῶν: Οἱ κριγοὶ εἶναι ἀπολασιάρηδες.

ἀπολαύω πολλαχ. ἀπολαύγω Θήρ. Κίμωλ. Σίφν. κ. ἄ. 'πολαύγω Κάλυμν. κ. ἄ. Ἀόρ. ἀπόλαψα σύννηθ. 'πόλαψα πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. ἀπολαύω.

1) Καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω, κερδίζω τι σύννηθ.: Δὲν ἀπόλαψα τίποτε ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ - 'ς τὴ ζωὴ μου κττ. σύννηθ. Σὲ τοῦτον τὸν κόσμον δὲν ἀπολαύομε τίποτα, κόλασες μονάχα Θήρ. Τί θὰ 'πολάψω, ἂν πάω μαζί του; Κάλυμν. Ἐγὼ πρὸς τ' ἀπόλαψα τὰ ἀγαθὰ μου Θήρ. Τίποτα δὲν ἀπόλαψες ἀπὸ τοὺς πολέμους Ἡπ. Θ' ἀπολάβῃ κακὰ αὐτός, τί ὄλο πίνει καὶ μεθάει Κέρκ. || Παροιμ.

Ἐσύ, κεφάλι, τὰ 'καμες καὶ σὺ νὰ τ' ἀπολάβῃς Ἡπ.

Τὰ 'χαν οἱ καλοὶ τὰ 'χάσαν | κ' οἱ κουτροῦλλοι τ' ἀπολάψαν (οἱ ἐκ κληρονομίας πλούσιοι ἀπέβαλον τὰ πλούτη, τοῦναντίον δὲ ἀπέβησαν πλούσιοι πενέστατοι ἄνθρωποι) Θήρ. Ποῦ 'χαν τὰ μαλλιά τὰ χάσαν κι' οἱ κασοῖδες τ' ἀπολάψαν (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Αἰγιν. || Ἄσμ.

Τὸ ἄχ τὸ βᾶχ ἠπόλαψα τσ' ἓνα μεγάλο πόνο

Ἰος

Ἦσαν τῆς Μάγδας τὸ φιλεῖ ἄλλη κάμμιὰ δὲν τό 'χε κι' ἀπόλαψα κ' ἓναν υἱὸ κ' ἐβγήκεν ἀντρειωμένος Κάρπ.

Ἐγὼ εἰμ' ἀξιὸς κολυμπητῆς πέρα γιὰ νὰ περάσω, γιὰ ν' ἀπολάβω, αἰταίρι μου, τὴ λαμπρογεννημένη

Ἡπ. β) Ἀπολύτως, καρποῦμαι κέρδη, ὠφελήματα Μύκ. Σάμ.: Θέλου κι' γὼ ν' ἀπουλάψω Σάμ. Πῆγα κουντά τ' γιὰ

ν' ἀπουλάψω αὐτόθ. 2) Ἀπολαμβάνω τινὰ σύννηθ.: Τὸν ἔχει ἀπολάβει τὸ φίλο της τόσο καιρό. Δὲν πρόφτασε νὰ τὴν ἀπολάβῃ τὴ γυναῖκα του. Συνών. χαίρομαι. 3) Εὐχαρίστως βλέπω τινὰ πολλαχ.: Ἐλπίζω νὰ σὲ ἀπολάβωμε γρήγορα.

ἀπολαφρύνω Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. 'λαφρύνω, δι' ὃ ἰδ. ἀλαφρένω.

1) Ἀνακουφίζω τινὰ δεχόμενος τὸ βάρος του ἢ συνεπιλαμβανόμενος αὐτῷ κυριολ. καὶ μεταφ. Συνών. ἀλαφρένω 1, ξαλαφρώνω, ξεκουράζω. 2) Ἀμτβ. καὶ μέσ. ἀνακουφίζομαι, ἀπαλλάσσομαι βάρους, ὑποχρεώσεων κττ. Συνών. ἀλαφρένω 2.

ἀπολαχαίνω Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λαχαίνω.

Συμβαίνω, γίνομαι: Φρ. "Ο,τι λάχῃ κι' ἀπολάχῃ (ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἐπέλθῃ, ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ).

ἀπολαχανιάζω ἀμάρτ. 'πολαχανιάζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λαχανιάζω.

Ἀποκάμνω, ἀποβάλλω τὰς δυνάμεις μου ἐνθ' ἄν.: 'Ποῦ τὴν πολ-λὴν δουλειὰν ἐπολαχάνιασε. Ἀρκίνησεν νὰ 'πολαχανιάζῃ 'ποῦ τὴν βράστην (ζέστην).

ἀπολαχμάζω Πόντ. (Κοτύωρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λαχμάζω.

1) Δὲν λαχμάζω πλέον, παύω νὰ λαχανιάζω, νὰ πνευστιῶ. 2) Μεταφ. ἀναπαύομαι.

ἀπολαχταρώνω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λαχταρώνω.

Τινάσσομαι, διαχέομαι: Τὸ ἀφκὸν ἐπολαχτάρωσεν.

***ἀπολαχτιζώ**, 'πελαχτιζώ Θράκ. (Σαρεκκλ. Σκοπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λαχτιζώ.

1) Ἀποκάμνω, ἀποβάλλω τὰς δυνάμεις μου, καταπίπτω ἐνθ' ἄν.: Μιὰ μέρα ἦδανε ζέστα πολλὴ καὶ τὸ παιδί 'πελάχ'σε καὶ ἔπεσε 'πεκάτ' 'ς ἓνα δέντρο νὰ κοιμ'θῇ Σκοπ. 2) Κατακλίνομαι πρὸς ὕπνον Σαρεκκλ.: Μόν' 'πελάχ'σα λιγάκ', νὰ καὶ βροδᾷ ἡ πόρτα μας. Ἀς 'πελαχτίσω λιγάκ' 'δωνά.

ἀπολεγημὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀπολεμημὸς Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολέγω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μός.

Τέλος τοῦ λόγου, τῆς ὁμιλίας, πέρας: Ἀπολεμημὸ δὲν ἔχον γαί 'φτὰ βοῦ λέτε.

ἀπολέγω ἀμάρτ. ἀπολέω Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Νάξ. ('Απύρανθ.) ἀπουλέω Θεσσ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Φθιώτ.) Ἀόρ. ἀπέεπα ἢ ἀπόπα ἢ πόπα πολλαχ. ἐπόπα Κρήτ. ἐπέεπα Πόντ. (Κοτύωρ.) Μετοχ. ἀπολεημένος Νάξ. ('Απύρανθ.) ἀποπωειμένος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λέγω, ὁ δὲ Ἀόρ. στοιχῶν καὶ εἰς τὸν ἐνεστ. ἀπομιλῶ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπεῖπον.

1) Τελειώνω τὸν λόγον μου, παύω νὰ ὁμιλῶ πολλαχ.: Τὰ πόπετε; Ἰων. (Κρήν.) Δὲ δὴν ἀπολές καὶ τὴν ἱστορίαν ἀπόψε; Ἀπύρανθ. "Οσην ὥρα γι' ἂν κάθωμαι, δὲ δ' ἀπολέω τὰ βάσανά μου Κρήτ. Πέδε μερόνυχτα νὰ λέω, δὲν ἀπολέουδαί αὐτόθ. Ἀκόμη δὲ δ' ἀπόπε; αὐτόθ. || Φρ. Εἴπι κι' ἀπόεπι (εἰρων. ἐπὶ τοῦ μὴ εἰπόντος σπουδαῖον τι, μεταφ. δὲ ἐπὶ ἀποθανόντος) Ἡπ. (Ζαγόρ.) || Παροιμ.

Οὐλ-λοι λέαν καὶ 'πολέαν κι' ὁ κουτρούλλης 'κεῖ ποῦ 'πώνει (ἕκαστος προσέχει οὐχὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν λαλοῦντας, ἀλλ' εἰς ὅ,τι ἰδιαίτερος τὸν ἐνδιαφέρει) Κῶς

Οὐλ-λοι λέσιν τῷ ἀπολέσιν τῷ ὁ φτωχὸς ἐτδεῖ ποῦ 'πώνει (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύπρ. || Ἄσμ.

Πολλά εἶπαμε κι ἀπόειπαμε, ἄς ποῦμε καὶ τοῦ χρόνου
πολλάχ.

Ἐπόπαμε τ' ἀφέντη μας, ἄς ποῦμε τῆς κερᾶς μας
Ἄμοργ.

Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε, τὸ λόγο δὲν ἀπόειπε
Ἦπ.

Κι ὅδε δὸ λόγον ἤλεγε, τό 'χε ἀποπρωμένο
Κρήτ.

Τοῦ λόγου δὲν ἀπόσουσι κι τῇ μιλήτῃ δὲν 'πούπι
Αἰν. Ἦ σημ. καὶ μεσ. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 901 (GWag-
ner 172) «καὶ ὅταν ἐκπληρώσουσιν καὶ ἀποποῦν οἱ πάντες,
τότε νὰ εἶπω καὶ ἐγὼ καὶ τότε νὰ ὀρίσω». 2) Ἀνακαλῶ
τὸ λεχθέν, μόνον εἰς τὴν φρ. ἀπείπα' το Πόντ. (Κερασ.)
ἢ ἐπείπα' το Πόντ. (Κοτύωρ.) Ἦ σημ. καὶ ἀρχ. Συνών.
ἐξέλεγω.

ἀπολειανένω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λειανένω.

Γίνομαι λειανός, ἀπισχναίνομαι: Ἐφάε' σ' ἡ-γ-ἀρρώ-
στια, καημένε, κι ἀπολειάνυνες κ' ἐγίνης μιὰ δουκκεῖα.

ἀπολείπω σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν.) ἀπουλείπου βόρ.
ιδιώμ. 'πολείπω πολλάχ. ἀπολείβω Χίος 'πολείβγω
Κάλυμν. Μέσ. ἀπολείβομαι Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἀπολείπω.

1) Λείπω, δὲν ὑπάρχω, ἀπουσιάζω, συνήθως μετ' ἀρνή-
σεως σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν.): Δὲν τοῦ ἀπολείπει τὸ βούτυρο.
Δὲ μοῦ ἀπολείπουνε οἱ δουλειές. Δὲ μᾶς ἀπολείπουνε τὰ ἔξοδα.
Δὲν τοὺς ἀπολείπει ἡ ἀρρώστια - ἡ γρίπη κττ. Δὲ μοῦ ἀπολείπει
μουσαφίρης σύννηθ. Δὲν ἀπολείπει τὸ χιόνι ἀπὸ τὸ Χιολὸ
Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Οἱ κρισολογίες ποτὲ δὲν τοὺς ἀπολεί-
πουνε Κεφαλλ. Δὲν ἀπολείπει ποτὲ ἀπὸ γάμο Πελοπν. (Κορινθ.)
Νὰ μὴν ἀπολείπης ποτὲ σ' ἀπ' τὸ σκολεῖο Ἦπ. Ἐγὼ δὲν ἀπο-
λείπω ἀπ' τ' ἀμπέλι Πελοπν. (Βούρβουρ.) Τὸ ἀγόρασα γιὰ
ν' ἀπουλείψ' οὐ καβγᾶς Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐν πορεῖ νὰ τῶν
ἀπολείπη τὸ κρασί (δὲν ζοῦν χωρὶς κρασί) Σίφν. Ὁ ψῦχος
ἀποπάνον μου κ' ἀπολείπει (ἀντὶ κ' ἀπολείπει) Οἰν. Δὲν
'πολείβγει 'ποὺ τὸ σπῖτι μας μέρα καὶ νύχτα Κάλυμν. || Γνωμ.

Ἀπὸ τὸ θέρο ὡς τοῖς ἐλαιῖς | δὲν ἀπολείπουν οἱ δουλειές
πολλάχ. || Ἄσμ.

Ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ σ' ἀγαπῶ δὲ μ' ἀπολείπ' ἡ ζούρλια
Ἦπ. Ἦ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ὁμ. η 117 «τάων οὔποτε καρ-
πὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει». β) Ἀπολύτως, λείπω,
παύομαι Πελοπν. (Βυτίν.): Ὁ δεῖνα δὲν ἀπολείπει οὔτε
πέρ' σ' ἀπόλειπε, ἔρχεται καὶ μᾶς βλέπει. 2) Εἶμαι ξένος,
ἀπομακρύνομαί τινος, δὲν μετέχω Θήρ. Κέρκ. Πελοπν.
(Βυτίν. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ξάνοιε, παιδί μου, ν' ἀπο-
λείπης ἀπὸ τοῖς κακὲς συνανατροφές Θήρ. Νὰ μὲ ρίξῃ 'ς τὸ
σπιτάλι καὶ ν' ἀπολείψῃ ἔτσι ἀπὸ τὰ τόσα βάσανα Κέρκ. β)
'Αφίνω, ἐγκαταλείπω τινὰ Κρήτ. Μῆλ. Μύκ.: Δὲ μ' ἀπο-
λείπεις, χριστιανέ μου, ν' ἀναπαῶ λιγάκι; Μῆλ. Ὦντας ὦρα
ν' ἀπολείψῃ τὴν ἐκκλησιὰ καβαλλ' τοεῦνι 'ς τ' ἄλογο τσαὶ ἔφρυγε
Μύκ. 3) Μέσ. ὑπολείπομαι, ἀπομένω Κρήτ. Χίος: Ὅσον
ἀπολείβεται ἀπὸ τὰς δεκατέσσερις ὀργυμὲς νὰ τὰς σώνῃ εἰς τὴν
ἀμπέλιαν Χίος || Φρ. Τῇ δρίχα ἀπολείφτηκε (ὀλίγον ἔλειψε,
οἶον: τὴν τρίχα ἀπολείφτηκε νὰ τῇ 'ρθῇ λιγωμάρα) Κρήτ.

ἀπολείτουρα ἐπίρρ. σύννηθ. ἀπουλείτουρα βόρ.
ιδιώμ. ἀπολείτουρα Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Μεσσ.) κ. ἀ.
ἀπολούτουρα Κύθν. ἀπολούτουρα Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Πόντ.
(Τραπ. Χαλδ.) κ. ἀ. ἀπολούτουρα Θήρ. Σίφν. κ. ἀ. ἀπο-
λούτουρα Κύπρ. ἀπολείτρια Κάρπ. 'πολείτουρα Κάλυμν.
'πολούτουρα Κύπρ. ἀπολείτουρο Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀπο-
λείτουρο Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς, λειτουργία.

Μετὰ τὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἱερὰν λειτουργίαν ἔνθ' ἄν.:
'Απολείτουρα νὰ σέ 'βρω νὰ σοῦ μιλήσω. Τὴν Κυριακὴ ἀπο-
λείτουρα θὰ 'ρθῶ. Ἀπολείτουρα βγαίνει ὁ παππᾶς καὶ μοι-
ράζει τὸ βασιλικὸ σύννηθ. Ἐγὼ θὰ πάω 'ς τὴν ἐγλήσᾳ κι ἀπο-
λείτουρα θ' ἀμολλάρω τὰ βούγια Κρήτ. Ἀπολούτουρα νὰ 'ρτῇς
τῶν θέλω σε Κύπρ. || Ἄσμ.

Παρασκευὴ σὲ κάλεσα, Σαββάτο σὲ 'παντέχω,
τὴν Κεριακὴ ἀπολείτουρα νὰ φάμε καὶ νὰ πιοῦμε
Λευκ.

Θεέ μου, τῶν νὰ πέθανα τὸ Σάββατο τὸ βράδυ,
τῶν Τδερχατθὴν 'πολούτουρα νὰ κατεβῶ 'ς τὸν Ἄδην
Κύπρ.

ἀπολειτούργημα τό, Πελοπν. (Δημητσάν.) 'πολου-
τούργημα Κύπρ. — ΧΠαλαῖς. Θάνατ. Εἰρήν. 3

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολειτουργῶ.

Τὸ τέλος τῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἱερᾶς λειτουργίας ἔνθ' ἄν.:
Ἄσμ.

Καὶ 'ς τ' ἀπολειτουργήματα ποῦ θ' ἀπολειτουργήσουν
Δημητσάν. — Ποίημ.

Μετὰ τὸ 'πολουτούργημα 'ς τὰ σπῖτιμα τοὺς ἐπῆσαν
μὲ τὴν ἰδίαν συλλογὴν τῶν αὐτῆς αἰτίας
ΧΠαλαῖς. ἔνθ' ἄν.

ἀπολείτουργο τό, ἀμάρτ. ἀπουλείτουργον Στερελλ.
(Αἰτωλ.) Πληθ. ἀπολείτουρα Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. ἀπολείτουργος.

1) Πληθ., τεμάχια ἀπὸ τὸ πρόσφορον μετὰ τὴν ἀφαί-
ρεσιν τοῦ ἐσφραγισμένου μέρους Λεξ. Πρω. β) Τὸ μετὰ
τὴν διανομὴν ὑπολειφθὲν ἀντίδωρον Στερελλ. (Αἰτωλ.):
Τ' ἀπουλείτουργον εἶνι νόστ' μου, γιατί' εἶν' βλουημένους ἄρτους.

2) Πληθ., τεμάχια ἀπὸ τὸ πρόσφορον μὴ εὐλογηθέντα
ὑπὸ τοῦ ἱερέως Λεξ. Δημητρ.

ἀπολείτουργος ὁ, ἀμάρτ. ἀπολούτουργος Πόντ. (Χαλδ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς, λειτουργία.

Ἐπὶ ἱερέως, ὁ ἄρτι περατώσας τὴν ἱερὰν λειτουργίαν
ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ: Ἀπολούτουργος ἔν' ὁ ποππᾶς.

ἀπολειτουργῶ σύννηθ. 'πολουτουργῶ Κύπρ. ἀπουλ'-
τουργῶ Λέσβ. ἀπολειτουργῶ Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπολει-
τουργῶ Κεφαλλ. ἀπολουτρούργω Κρήτ. ἀπολουτρούργω Θήρ.
ἀπολ'τρούργω Μύκ. 'πολουτουργῶ Κύπρ. 'πολουτρούργω Θήρ.
Τὸ μεταγν. ἀπολειτουργῶ = τελειώνω τὴν ὑπη-
ρεσίαν μου.

1) Ἐπὶ ἱερέως, τελειώνω τὴν θεϊαν λειτουργίαν σύννηθ.:
'Απολειτούργησεν ὁ παππᾶς. Θὰ 'ρθῶ ἅμα ἀπολειτουργήσῃ
ὁ παππᾶς σύννηθ. Ἦνεγάστηκα νὰ περιμένω ν' ἀπολουτρούρησῃ
γιὰ νὰ 'δω μέσα νὰ προσκυνήσω Θήρ. Ἀμα ἐπολουτούργησεν,
ἐτρέξασιν νὰ πιάσουν τὸ λείψανον 'ς τὴν ἐκκλησίαν νὰ τὸ
ἐνταφιάσουν Κύπρ. || Ἄσμ.

Καὶ σὺν ἀπολειτούργησε κ' ἡκάτσανε νὰ φάνε,
ἄρχισ' ἡ γλῶσσα ἡ γλυκειὰ καὶ τὸ γλυκὸ τ' ἀχείλη
Ἰων. (Κρήν.)

Καὶ σὺν ἀπολειτούργησαν, ἐπάψαν οἱ ψαλτᾶδες,
φέροντι ψωμί καὶ κάθουσι τὸ κολασιὸ νὰ κάμουν
Κρήτ. β) Μέσ. συνεκδ. ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαζομένων χρι-
στιανῶν Ἀνδρ.: Τί ὦρα ἀπολειτουργήθηκατε; Ὁ, τι ἀπολει-
τουργήθηκα, ἔφρυγα ἀμέσως. 2) Σχολάζω, ἐπὶ ναοῦ τοῦ
ὁποίου ἡ λειτουργία ἐπερατώθη Ἀνδρ. Θήρ.: Ἀκόμη δὲν
ἀπολειτούργησεν ὁ αἰς-Νικόλας Ἀνδρ. Ἦ ἐκκλησιὰ ἡπολει-
τρούρησε Θήρ.

ἀπολειφάδα ἡ, ἀμάρτ. 'πολειφάδα Εὐβ. (Αὐλωνάρι.
Κονίστρ.) Πελοπν. (Κορινθ.) 'πολειχάδα Πελοπν. (Γέριμ.)
Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπολειφάδι κατὰ τύπ. μεγεθ.

